

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

27 stycznia 2023 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P., Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Michał Przybył

Protokolant: p.o. stażysty Patrycja Dębniak

po rozpoznaniu 27 stycznia 2023 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa **L. B.**

przeciwko (...) **spółce akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 2083,45 zł (dwa tysiące osiemdziesiąt trzy złote i czterdzieści pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 7 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 1060 zł (tysiąc sześćdziesiąt złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 14 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty,

III. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

IV. kosztami obciąża strony stosunkowo, przyjmując, że powód wygrał sprawę w 62% zaś pozwany w 38% i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda 905,42 zł tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od daty uprawomocnienia się wyroku.

Asesor sądowy Michał Przybył

UZASADNIENIE

Powód L. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S. A. V. (...) z siedzibą w W. kwoty 4000 zł tytułem częściowej dopłaty do odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty, 1060 zł tytułem odszkodowania za koszt sporządzenia prywatnej opinii wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów zawiadomienia do próby ugodowej w kwocie 357 zł wraz z odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

W zakresie objętym niniejszym pozwem powód podjął próbę zawarcia ugody na drodze postępowania pojednawczego. Pismem z dnia 14 grudnia 2021 r. skierował do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie wniosek o zawiadomienie pozwanego do zawarcia ugody sądowej. Na wyznaczonym przez Sąd posiedzeniu w dniu 22 marca 2022 r. za pozwanego (przeciwnika) nie stawił się nikt - pomimo prawidłowego zawiadomienia. Pozwany (przeciwnik) nie złożył również jakiegokolwiek pisma w sprawie (k.42).

W uzasadnieniu powód wskazał, że dniu 06 grudnia 2018 r. miało miejsce zdarzenie, w wyniku którego doszło do uszkodzenia pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność powoda. Sprawcą wypadku była osoba posiadająca ubezpieczenie OC u pozwanego. Pozwem z dnia 29 października 2019 r. powód wniósł o zasądzenie kwoty 10.100 zł tytułem częściowej dopłaty do odszkodowania za szkodę z dnia 06 grudnia 2018 r. W

toku postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym Poznań - Stare Miasto w P. pod sygn. akt I C 1615/19. Wyrokiem z dnia 01 lutego 2022 r. Sąd zasądził dochodzoną kwotę 10.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Wyrok zapadły w sprawie o sygn. akt I C 1615/19 jest już prawomocny, a pozwany go zrealizował. Następnie niezależny ekspert ustalił także, iż koszt naprawy pojazdu powoda zapewniającej przywrócenie go do stanu sprzed szkody opiewa na kwotę 20.453,14 zł. W związku z powyższym, powód niniejszym wnosi o zasądzenie na jego rzecz dodatkowej kwoty 4.000 zł tytułem częściowej dopłaty do odszkodowania, uznając że kwota ze wspomnianego wcześniej wyroku nie zaspokoila w pełni roszczenia powoda. Za sporządzenie opinii niezależnego rzeczoznawcy powód poniósł koszt w wysokości 1.060 zł. Powód domaga się wskazanej kwoty od pozwanego - jako pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, za które pozwany ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą. Powód wskazał również, że pismem z dnia 14 grudnia 2021 r. skierował do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie wniosek o zawiadanie pozwanego do zawarcia ugody sądowej. Na wyznaczonym przez Sąd posiedzeniu w dniu 22 marca 2022 r. za pozwanego (przeciwnika) nie stawił się nikt - pomimo prawidłowego zawiadomienia. Wobec powyższego powód zawarł w pozwie wniosek o uwzględnienie kosztów wywołanych próbą ugody. Na koszty te składają się: 100 zł opłata sądowa od wniosku, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz 240 zł minimalne koszty zastępstwa procesowego w sprawie o zawiadanie do próby ugody.

W dniu 2 września 2022 r. został wydany nakaz zapłaty w sprawie I Nc 1645/22, w którym orzeczono zgodnie z głównym żądaniem pozwu nakazując zapłatę 4000 złotych oraz kwotę 817 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany (...) S. A. V. (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany przyznał, że przyjął zgłoszenie szkody i obecnie tytułem odszkodowania wypłacił kwotę 14.667,54 zł, w której zawiera się 4 567,54 na podstawie decyzji pozwanego oraz 10 100 zł na podstawie wyroku sądu w sprawie I C 1615/19. Pozwany wskazał, że powód nie przedłożył dowodu zakupu nowych części użytych do naprawy jego pojazdu, co świadczy o tym, że nie zostały one użyte do naprawy. Pozwany zakwestionował też kwotę odszkodowania wynikającej z prywatnej opinii, jak również roszczenie o zwrot kosztów prywatnej ekspertyzy, wskazując, że w poprzednio toczącej się sprawie już została sporządzona opinia biegłego sądowego, nie ma zatem potrzeby przeprowadzania jakiegokolwiek odrębnej wyceny przez rzeczoznawcę.

W piśmie z dnia 25 listopada 2022 r. pełnomocnik powoda wskazał, że kwestionuje on opinie biegłego P. B. złożonego w poprzednim postępowaniu.

Na rozprawie 16 grudnia 2022 r. pełnomocnik powoda wniósł zastrzeżenie do protokołu na postanowienie Sądu o dopuszczeniu opinii biegłego i opinii uzupełniających sporządzonych do sprawy I C 1615/19 oraz pominięcia dowodu z opinii innego biegłego.

STAN FAKTYCZNY:

W dniu 06 grudnia 2018 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność poszkodowanego Ł. B.. Sprawca wypadku poruszał się pojazdem, którego posiadacz był ubezpieczony u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Szkada została zgłoszona pozwanemu, który dobrowolnie przyjął odpowiedzialność i wypłacił 4 567,54 zł.

bezsporne; dowód: akta szkody oraz zdjęcia (k. 200 akt. I C 1615/19); decyzja pozwanego z dnia 21 grudnia 2018 r. (k. 9), decyzja pozwanego z dnia 09 stycznia 2019 r. (k. 10),

Pozwem z dnia 29 października 2019 r. powód wniósł o zasądzenie kwoty 10.100 zł tytułem częściowej dopłaty do odszkodowania za szkodę z dnia 06 grudnia 2018 r. W toku postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym Poznań - Stare Miasto w P. pod sygn. akt I C 1615/19 przeprowadzony został dowód z opinii biegłego sądowego P. B., który ustalił, iż koszt naprawy pojazdu powoda po szkodzie, przy uwzględnieniu naprawy, a nie wymiany tarczy koła

- opiewa na kwotę 16.707, 99 zł (zgodnie z ostatnią opinią uzupełniającą z dnia 10 stycznia 2022 r.). Wyrokiem z dnia 01 lutego 2022 r. Sąd zasądził w całości dochodzoną pozwem kwotę 10.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Wyrok zapadły w sprawie o sygn. akt I C 1615/19 jest już prawomocny

bezsborna; dowód: opinia biegłego z dnia 10 sierpnia 2020 r. (k. 94–116 akt I C 1615/19), opinie uzupełniające: z dnia 15 marca 2021 r. (k. 141–148 akt I C 1615/19) oraz z dnia 13 września 2021 r. (k. 170–179 akt I C 1615/19) oraz z dnia 10 stycznia 2022 r. (k. 204 – 228 akt I C 1615/19), wyrok i uzasadnienie w sprawie I C 1615/19 k. 236, 244-248v akt I C 1615/19),

Powód uznał, że wypłacona kwota przez ubezpieczyciela w wysokości 4 567,54 zł, wobec czego na potrzeby postępowania likwidacyjnego zlecił oszacowanie szkody (...) Biuro (...) w P.. Powód podjął te działania licząc, że wobec zapoznania się z opinią prywatną przez pozwanego zostanie mu wypłacona kwota uwzględniona w tej opinii. Ekspertyza została wykonana przez K. J. w dniu 3 stycznia 2019 r. Jej autor stwierdził, że koszt naprawy pojazdu wynosi 16 628,57 zł brutto, a 19 098,57 zł brutto w autoryzowanym serwisie. W związku z wykonaniem opinii, (...) Biuro (...) w P. wystawiło fakturę VAT (...) na kwotę 1060 zł brutto. Ekspertyza ta była przedstawiana również do sprawy I C 1615/19.

dowód: kopia oceny techniczno - ekonomicznej - k. 20 - 37; kopia faktury - k. 38, zeznania powoda Ł. B. k. 85-86

Naprawa pojazdu po zdarzeniu, z zastosowaniem zamiennych części oryginalnych zakładając naprawę w warsztacie spełniającym technologię producenta i przy uwzględnieniu cen części z dnia szkody tj. grudnia 2018 r. oraz stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych na poziomie 100 zł netto kosztuje 16 750,99 złotych brutto przy uwzględnieniu naprawy tarczy koła. Udokumentowane przez poszkodowanego uszkodzenia tarczy koła w formie cyfrowej wykazały, że nie można ocenić głębokości powstałych uszkodzeń, a w szczególności nie można stwierdzić, czy przekracza ona 1 mm. Głębokości tej również nie był w stanie stwierdzić powód.

dowód: opinia biegłego z dnia 10 sierpnia 2020 r. (k. 94 – 116 akt I C 1615/19), opinie uzupełniające: z dnia 15 marca 2021 r. (k. 141 – 148 akt I C 1615/19) oraz z dnia 13 września 2021 r. (k. 170 – 179 akt I C 1615/19) oraz z dnia 10 stycznia 2022 r. (k. 204 – 228 akt I C 1615/19), akta szkody oraz zdjęcia (k. 200 akt. I C 1615/19), zeznania powoda Ł. B. (k. 85-86)

OCENA DOWODÓW:

W niniejszej sprawie znaczna część faktów była bezsporna. Zarówno zasada odpowiedzialności, jak i okoliczności zdarzenia nie były kwestionowane. E. osi ą sporu między stronami była wysokość szkody i jej dowiedzenie było kluczowe.

Sąd uznał zeznania powoda za wiarygodne i w pełni zgodne z całokształtem materiału dowodowego zgromadzone w formie dokumentów. Powód zeznawał na okoliczność konieczności sporządzenia opinii prywatnej, która miała na celu polubowne rozwiązanie sprawy, po uzyskaniu niesatysfakcjonującej wyceny szkody z zakładu ubezpieczeń. Jednocześnie powód nie pamiętał dokładnie charakteru uszkodzeń w jego pojeździe, co zrozumiałe także z racji upływu czasu.

Sąd dał wiarę dokumentom i kopiom dokumentów, z których dowód został przeprowadzony, albowiem zasadniczo nie były one kwestionowane przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw do ich zakwestionowania z urzędu. Fakt, że żadna ze stron nie kwestionowała treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwolił na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej. Dokumenty prywatne korzystały z domniemania określonego w art. 245 k.p.c. Sąd nie oparł się na kosztorysie przedstawionym przez stronę powodową, w zakresie, w jakim miałyby one dokumentować wysokość kosztów naprawy. Opinia prywatna niewątpliwie pozwoliła uznać pierwotną kalkulację ubezpieczyciela za znacznie zaniżoną,

jednak jako prywatna, czyli opłacona przez stronę nie może korzystać z waloru bezstronności tak jak opinia biegłego wyznaczonego przez Sąd w procesie. Ponieważ kwestia wysokości kosztów naprawy pojazdu wymagała wiadomości specjalnych, dowodem adekwatnym do ustalenia tej okoliczności był dowód z opinii biegłego sądowego. Sąd na podstawie art. 278¹ k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłego sporządzonej na potrzeby sprawy I C 1615/19 rozpoznanej przed tut. sądem i dotyczącej tego samego zdarzenia.

Pisemna opinia biegłego P. B. okazała się przy tym miarodajna dla dokonania ustaleń stanu faktycznego. Opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Kierując się tymi wskazaniem Sąd uznał, że przedmiotowa opinia została sporządzona w sposób jasny i spójny, przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę oraz doświadczenie do jej przygotowania. Wnioski końcowe pisemnej opinii zostały przy tym sformułowane w sposób klarowny i zostały dostatecznie umotywowane. Biegły aż trzykrotnie w toku opinii uzupełniających odniósł się przy tym do wątpliwości zgłoszonych co do opinii. Biegły przedstawił także dodatkowy wariant kosztorysu, który pozwalał na całościową ocenę kosztów naprawy i pozostawiał Sądowi rozważenie zakresu szkody. Z materiału dowodowego nie wynikało bowiem, by tarcza koła prawego przedniego uszkodzonego pojazdu wymagała w związku z przedmiotowym zdarzeniem całkowitej wymiany, a sama naprawa była niewystarczająca. Wynikało to z niewykazania faktu, że głębokość uszkodzeń tarczy przekraczała 1 mm (biegły powołał się na biuletyn dla rzeczoznawców od producenta pojazdu). Kwestia lakierowania klamki prawych drzwi przednich również nie została uwzględniona przez biegłego wobec braku ujawnienia tych uszkodzeń na materiale fotograficznych przedłożonym przez powoda. Z kolei biegły uwzględnił zarzuty konieczności lakierowania klamki prawych drzwi przesuwnych tylnych, co znajduje wyraz w opinii uzupełniającej z dnia 10 stycznia 2022 r. Kolejną kwestią są koszty wymiany jednorazowych elementów, które zostały uszkodzone w czasie demontażu. Zagadnienie to zostało również w sposób rzetelny, wiarygodny i kompleksowy omówione przez biegłego w ww. opinii uzupełniającej. Wymaga zaznaczenia, że biegły wskazywał na konkretne okoliczności, które przemawiały za prawdopodobieństwem tego, iż takie czynności nie były w omawianym przypadku potrzebne. Jednocześnie powód - który zajmował się naprawą - nie przedstawił żadnego materiału, który wskazywałby na to, iż faktycznie konieczna była wymiana tarczy koła, wymianą zużytych części montażowych w czasie demontażu, czy też nie wykazał uszkodzeń klamki, zaś w toku zeznań nie pamiętał szczegółów uszkodzeń, co prowadzi do wniosku, że były one raczej bagatelne. Powód również nie zaoferował ani zdjęć z naprawy, ani zeznań osoby, która naprawę wykonywała. W tej sytuacji, w świetle pisemnych opinii uzupełniających biegłego, nie było podstaw do uznania, że pierwotnie wykonana opinia pisemna jest niemiarodajna i nie sposób zatem uwzględnić w tym zakresie wysokości kosztów naprawy wynikających z ekspertyzy prywatnej. Dodatkowo wartość przedmiotu sporu w sprawie oraz wariantowy charakter opinii sporządzonej przez biegłego w postępowaniu I C 1615/19, czyniło ekonomicznie niezasadnym przeprowadzenie kolejnej opinii biegłego. Prowadziłoby to jedynie to ponownej weryfikacji przez innego specjalistę, albowiem strona nie zgadzała się z ustaleniami. Nie sposób przyjąć, że samo kwestionowanie opinii uzasadnia potrzebę powoływania dalszych ekspertów do czasu kiedy strona będzie zadowolona z wniosków opinii.

OCENA PRAWNA:

Podstawę prawną dochodzonego pozwem roszczenia stanowił art. 822 § 1 k.c., który stwarza po stronie ubezpieczyciela obowiązek zapłacenia określonego w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, wobec której odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z obowiązkiem tym skorelowane jest wyrażone w art. 822 § 4 k.c. uprawnienie poszkodowanego dochodzenia roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Stosownie natomiast do § 2 ww. przepisu umowa obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w niej zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. nr 124, poz. 1152 ze zm., dalej: u.u.o.). Odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem

mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 u.u.o.).

Stosownie do art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. posiadacz samoistny pojazdu mechanicznego ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznej winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą posiadacz pojazdu nie ponosi odpowiedzialności.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, iż kierujący pojazdem - ubezpieczony u pozwanego - wyrządził szkodę, za którą w związku z tym odpowiadał również pozwany, jako ubezpieczyciel. Sporna była natomiast wysokość należnego odszkodowania. Pozwany wypłacił 4567,54 zł na podstawie swojej decyzji oraz 10100 zł na podstawie wyroku sądu w sprawie I C 1615/19, której dokumenty zgromadzone w aktach w niniejszej sprawie również miały walor dowodowy, a w szczególności zawarta tam opinia biegłego sądowego P. B.. Opinie ta wraz z opiniami uzupełniającymi, dopuszczono postanowieniem Sądu z 16 grudnia 2022 r. (k.78) i na podstawie art. 278¹ k.p.c. zostały w całości przyjęte w poczet materiału dowodowego. Treść opinii nie pozostawiała wątpliwości, zaś opinie te jako spójne, logiczne i wyczerpujące nie zostały skutecznie podważone przez stronę powodową.

Wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczonego. Zgodnie bowiem z art. 36 ust. 1 u.u.o. odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Wysokość odszkodowania powinna być określona zatem według reguł wskazanych w art. 361-363 k.c. Szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Podstawą funkcją odszkodowania jest zatem pełna kompensacja poniesionej przez poszkodowanego szkody. Wysokość odszkodowania powinna wobec tego ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody - nie może być ono wyższe ani niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego.

W przypadku uszkodzenia pojazdu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną konieczną do opłacenia jego naprawy i przywrócenia do stanu sprzed wypadku, pod warunkiem jednak, że koszty naprawy nie przekraczają wartości pojazdu przed szkodą, a zatem - że nie wystąpiła tzw. szkoda całkowita. Osoba odpowiedzialna zobowiązana jest w takim przypadku zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione albo konieczne do poniesienia, aby przywrócić poprzedni stan samochodu. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Do celowych wydatków potrzebnych do przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej należy zasadniczo zaliczyć koszt nowych oraz oryginalnych części (i innych materiałów), jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej. Przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego ma bowiem miejsce wówczas, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym względem odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku. Jeżeli zatem przed wypadkiem w samochodzie znajdowały się oryginalne części producenta, to przywrócenie stanu poprzedniego oznacza, że uszkodzone części należy wymienić również na oryginalne części producenta. Jeżeli niektóre części były uszkodzone przed zdarzeniem, to wpływa to również na zakres należnego odszkodowania. Jeżeli niektóre części były uszkodzone przed zdarzeniem, to wpływa to również na zakres należnego odszkodowania. Jeśli uszkodzeniu uległ pojazd używany, to zwykle dla ustalenia wysokości należnego powodowi odszkodowania winno się brać pod uwagę cenę części nowych. Zasadniczo bowiem nie można bowiem wymagać, by poszkodowany montował w pojeździe części używane, chyba że zamontowanie części nowych doprowadziłoby do jego wzbogacenia się. Użycie nowych części, w miejsce starych, uszkodzonych wskutek zdarzenia, najczęściej nie doprowadzi do wzbogacenia się poszkodowanego. Jedynie gdyby dotychczas posiadane części były

nadmiernie wyeksploatowane, można by rozważać konieczność uwzględnienia tego faktu przy wycenie szkody, gdyż zamontowanie części nowych mogłoby prowadzić do wzbogacenia się poszkodowanego.

W niniejszej sprawie, jako miarodajne dla obliczenia wysokości szkody należało przyjąć takie stawki roboczogodziny prac blacharskich i lakierniczych, jakie z największym prawdopodobieństwem mogłyby zostać zastosowane przy naprawie, tj. 100 zł netto. Były one niższe od stawek przeciętnych stosowanych w (...) i zakładach nieautoryzowanych i niewiele wyższe od przeciętnych stawek z samych zakładów nieautoryzowanych. W tej sytuacji, kiedy nie dokonano faktycznej naprawy, konieczne było również uwzględnienie typowych i przeciętnych cen części oryginalnych, zgodnie z opinią biegłego sądowego. Podkreślić należy, że tutejszy sąd skorzystał z dyspozycji art. 278¹ k.p.c. i przeprowadził dowód z opinii wydanej w postępowaniu I C 1615/19. Opinia wydana w tej sprawie obejmowała ten sam zespół faktów, bazuje na tych samych dokumentach, stanowiskach i wnioskach stron, a ponadto dalej nosi ona przymiot aktualności. Również ówczesnie orzekający sąd ocenił przedmiotową opinię jako w pełną i kompletną. Wobec tego Sąd uznał, że koszt naprawy pojazdu, zgodnie z wariantem I, wyniósł 16750,99 zł brutto, zgodnie z uzupełniającą opinią pisemną biegłego sądowego P. B. z dnia 10 stycznia 2022 r. Skoro wypłacono dotychczas kwotę 4567,54 zł zgodnie z decyzjami ubezpieczyciela oraz kwotę 10100 zł zgodnie z wyrokiem z dnia 1 lutego 2022 r. w sprawie I C 1615/19, do zapłaty pozostało 2083,45 zł. Taka też kwota została zasądzona w wyroku.

Powód zgłosił ponadto żądanie zapłaty kosztów opinii prywatnej. Ocena, czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie powoda przed wszczęciem procesu są objęte odszkodowaniem, wymaga zwłaszcza ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku, a zdarzeniem oraz czy poniesienie kosztów było obiektywnie uzasadnione i konieczne, a także - czy ułatwiło to ustalenie przez ubezpieczyciela rozmiarów szkody. Koszt ekspertyzy, w zależności od okoliczności danej sprawy, może zatem składać się na szkodę podlegającą naprawieniu

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie poniesiony koszt ekspertyzy pozostawał w związku przyczynowym ze zdarzeniem. Ubezpieczyciel zaniżył odszkodowanie w swojej decyzji, zatem powód chcąc dochodzić uzupełnienia odszkodowania musiał zgromadzić materiał dowodowy dla ustalenia wysokości rzeczywistej szkody. Powód wyjaśnił w toku procesu, dlaczego niezbędna była powyższa opinia prywatna celem odpowiedniego oszacowania wartości przedmiotu sporu. Ponadto podkreślić należy, co istotne, że powód jest osobą fizyczną, która nie zna się na kosztach naprawy samochodu, wobec czego bez pozyskania stosowanej opinii nie byłby on w stanie skutecznie kwestionować wyliczeń szkody podanej przez ubezpieczyciela. Zaś zaniżanie kosztów naprawy wynikające z pierwotnych decyzji ubezpieczyciela (co wykazały niniejszy oraz poprzedni proces) w pełni uzasadniało konieczność skorzystania z dowodu z prywatnej ekspertyzy. Z tych wszystkich względów roszczenia powoda w omawianym zakresie podlegało uwzględnieniu, co znalazło wyraz w pkt II wyroku.

Odsetki za opóźnienie w płatności świadczenia należne są od dnia wymagalności roszczenia (art. 481 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 14 ust. 1 u.u.o. zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Zgodnie z art. 14 ust. 2 ustawy, gdyby wyjaśnienie w terminie 30 dni od zgłoszenia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od wyjaśnienia tych okoliczności. Z przebiegu postępowania likwidacyjnego można było wnioskować, że pozwany w dniu wypadku tj. 6 grudnia 2018 r. był zawiadomiony o zdarzeniu. Wobec tego żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 7 stycznia 2019 r. było w pełni uzasadnione.

KOSZTY PROCESU:

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. i obciążył nimi pozwanego w 62 %, a powoda w 38%, bowiem powód wygrał sprawę w 62%, a pozwany w 38%. Powód poniósł następujące koszty: 400 zł tytułem opłaty za pozew, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej, 1800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz 357 zł tytułem zwrotu kosztów zawezwania do próby ugodowej. Całość dochodzonych przezeń kosztów to 2574 zł. Z kolei pozwany poniósł koszty w wysokości 1817 złotych tytułem ustanowienia pełnomocnika

jako zastępcy procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Zatem, po dokonaniu obliczeń $(0,62 \cdot 2574 \text{ zł}) - (0,38 \cdot 1817 \text{ zł}) = (\dots),88 - 690,46 = 905,42 \text{ zł}$ ustalono, że pozwany powinien zwrócić powodowi 905,42 zł tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się wyroku.

Asesor sądowy Michał Przybył